

Rajoy obviarà educació i TV3 si allarga el 155

El president espanyol prioritza que el PNB li doni suport en els pressupostos

Diputats de quatre països reclamen un acord polític

El Parlament de Portugal exigeix diàleg

EL PUNT AVUI+

1,50€

Edició de Lleida

DISSABTE • 31 de març del 2018. Any XLIII. Núm. 14592 - AVUI / Any XL. Núm. 13462 - EL PUNT

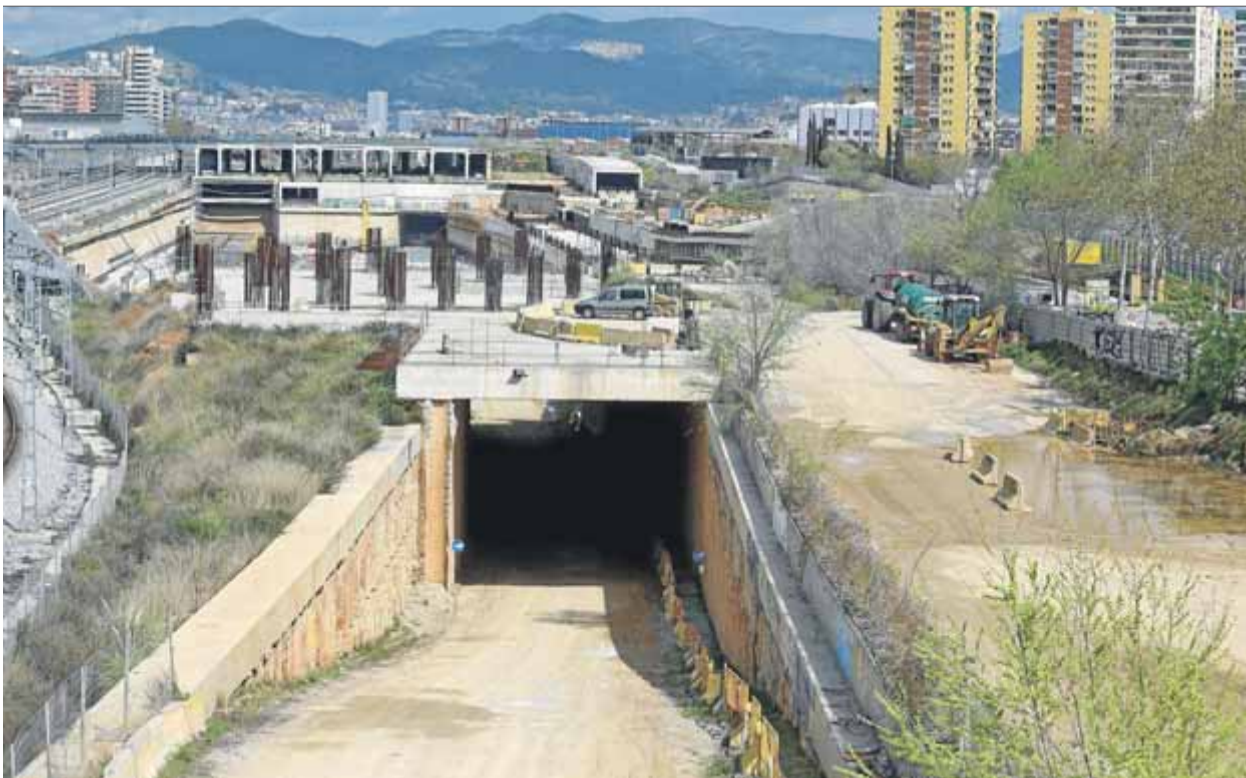
NACIONAL

P6,8

La Sagrera suma un altre incompliment

FET • La promesa de Foment d'iniciar els accessos de l'estació al mes de març no s'ha complert

PROBLEMA • L'alta velocitat entre Barcelona i París encara s'encalla al pas pel Lenguadoc

Les obres es van reprendre al gener però ja sumen més retards, tot i les promeses del ministre ■ JUANMA RAMOS

Nacional

P16

Dos cadells d'os, en una imatge de l'abril ■ DTS

Neixen sis cadells d'os bru als Pirineus

La població està formada actualment per 25 exemplars i continua creixent

L'ESPORTIU

Més Esport

El PP deixa Barcelona sense World Race

La falta de pressupostos fa que els patrocinadors no tinguin beneficis fiscals

Barça

Leo Messi, dubte fins a última hora per a Sevilla

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Carmen, Felipe, vostè i jo

Madrid ha anat massa lluny. Han confós el suport dels socis europeus a la integritat del seu estat amb un xec en

blanc cap a unes represàlies sense límit, en les quals, per si fos poc, també hi volen fer participar els altres estats d'Europa, via euroordres. Espanya no té una tradició democràtica consolidada que pugui contrarestar la imatge de les porres de l'U d'Octubre, com tampoc les estructures del seu règim polític –derivat d'un dels feixismes dels anys trenta, a diferència de tots els altres països– no resisteixen un test d'estrès democràtic tan seriós com la crisi política entre Catalunya i Espanya. Per posar un exemple vistós, Carmen Martínez-Bordiú i Felip de Borbó són, igualment, nets de Franco, en el sentit dels privilegis. I això, òbviament, és a costa de vostè i jo.

Les elits espanyoles tenen una ten-

L'«a por ellos» espanyol no té traducció a l'alemany, ni a cap altra llengua d'un sistema democràtic que respecti els contribuents

dència històrica a l'aïllament internacional, que sempre els ha semblat la manera més eficaç de preservar la seva posició de domini interior. Així va ser al llarg de la major part dels segles XVIII i XIX, amb l'epíleg de la dictadura franquista. Però ara la seva actitud de total intransigència incomoda l'opinió pública occidental i l'ofensiva de represàlies extremes posa els jutges europeus davant d'un problema polític que no els incumbeix. I els estats s'inquieten, perquè s'estan veient obligats a prestar atenció a un problema que s'allarga tant que amenaça de cronificar-se.

La partida no s'ha acabat, per més que ho repeteixin, dia sí i dia també, els programes matinals de les televisions de Madrid. L'Estat espanyol està abusant del dret a decidir que s'atribueix en exclusiva i això li passarà factura. L'«a por ellos» espanyol no té traducció a l'alemany, ni a cap altra llengua d'un sistema democràtic que respecti els contribuents que paguen impostos. A tots, inclosos els que reclamen drets i qüestionen privilegis.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Trobades mexicanes

L'any 1989 vaig fer un viatge a Mèxic amb una colleta familiar. Ens vam desplaçar a Acapulco, a la costa del Pacífic. Aigua revoltada poblada de taurons fins a tocar d'ones. Unes xarxes impedièren que s'acostessin als banyistes, amb resultats incerts. El descobridor que va posar nom a l'oceà devia estar aquell dia de broma o tenia el cap intoxicat pel *pulpe* dels indígenes. Vam baixar de totes maneres a la platja, des de l'hotel encimbellat. A mig camí, un home tancat en una caseta posada per l'hotel servia tovalloles. Quan ens va sentir parlar va agafar impuls i ens va recitar *La vaca cega* de dalt a baix. Un cop revinguts ens va aclarir que el seu pare, un refugià republicà, l'hi havia fet aprendre.

En les *Memòries de l'exili mexicà* que els comentava a l'article anterior, Artur Bladé i Desumvila explica que un dia de l'any 1951, caminant per la platja d'Acapulco, es va trobar un català de la Barceloneta que llogava patins als banyistes intrèpids. Hi havia un altre exiliat català a la ciutat remota. Es deia Baptista Pujol Llop i havia nascut

“Ens va recitar ‘La vaca cega’ davant els taurons del Pacífic

a Benissanet, com Bladé. La coincidència els va fer amics. Pujol havia començat de dependent en una botiga de queviures d'Acapulco que més tard va adquirir, engrandir i expandir. Va comprar un terreny i s'hi va fer una casa. Bladé explica que Pujol tenia un fill i una filla. El noi, de 17 anys. Com que l'home de *La vaca cega* recitada davant els taurons del Pacífic era més gran que nosaltres i els números surten, vull creure que llegint el llibre de Bladé l'he retrobat. Què se n'havia fet de les botigues del pare? Què feia ell en aquell quiosc? Jo diria que havia trobat l'ideal, molt mexicà, de viure amb el mínim esforç.

En un viatge anterior a Ciutat de Mèxic, el 1977, vaig ser convidat per uns amics al restaurant El Lago, situat al parc de Chapultepec. Com que no sabia que fos tan luxós i feia una calor que empestava m'hi vaig presentar en mànigues de camisa. Em van barrar el pas. Havia de dur *saco* (americana), i aquell dia amb més motiu perquè esperaven el president mexicà a dinar. Em van oferir un *saco*. Pel llibre de Bladé i per posteriors indagacions descobreixo que aquell restaurant, com altres d'igual categoria de Mèxic, havia estat fundat per Dalmau Costa, fill del Port de la Selva, tècnic de protocol de la Generalitat i amic de Tarradellas. Es va fer molt ric amb la restauració i va actuar de mecenes de les iniciatives culturals dels refugiats com ell.

Vam aterrar també a León, Guanajuato. El diari local tenia destacat a l'aeroport un periodista que preguntava l'origen i la raó del viatge als passatgers. Per fer broma i misteri vaig dir que hi havia anat per motius diferents dels turístics. Al diari de l'endemà hi havia una foto meua amb aquest peu: “*Catalán: negocios*”.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/5mpkcf>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El (seu) relat

Algun dia d'aquests algú de vostès (o jo mateix) sortirà al carrer, es trobarà algú, el saludarà amistosament i hi farà petar la xerrada cinc minuts, i el ministre Zoido ho interpretarà tot plegat com un acte violent. Van sentir-lo, a mitjan aquesta setmana? No només va assegurar que el moviment independentista és violent, sinó que es va permetre el luxe de dir-nos-ho rient. "No sé on era el moviment independentista que deien que era pacífic i que no anava contra ningú", va dir sorneguerament fent balanç sobre els incidents que es van enregistrar a mitja setmana, quan arran de la detenció de Puigdemont hi va haver talls en algunes carreteres i centenars de persones es van manifestar a l'estació de Sants. No recordo cap ministre, ni ell ni cap dels seus anteriors, parlant de violència quan els pagesos es manifestaven temps enrere tallant carreteres i cremant pneumà-

“Aquells que ens violenten amb les seves decisions, ara ens volen fer passar per violents

tics. I no ho recordo quan a Barcelona les protestes per una narcosala tallaven un dia a la setmana i durant una bona estona la ronda de Dalt durant setmanes i setmanes. I no ho recordo tampoc quan els estudiants es manifestaven contra les taxes universitàries tallant les carreteres de davant de l'Autònoma. Ara sí, ara són actes violents que formen part, és clar, del paquet independentista, que, diu el mi-

nistre (i el jutge Llarena, és clar), ja era violent abans de ser-ho. Fins i tot quan l'alcaldeessa de Girona, Marta Madrenas, diu que la revolució dels somriures s'està convertint en la revolució dels empenyats, resulta que això ara és una incitació a la violència i la fiscalia ho investiga. Mare de Déu! Santa setmana, senyors meus (i senyores meves), amb el que hem arribat a veure i sentir aquests dies. I el que sentirem. Els qui ens violenten amb les seves decisions, ara resulta que ens tracten de violents. Hi van tractar els Jordis i ara ens hi volen tractar a vostè i a mi. Vet aquí, el que passa. I si els cal, perquè els encaixa amb el seu relat, quan surtin al carrer i saludin algú amistosament i hi facin petar la xerrada cinc minuts, els acusaran de violents. O de fer reunions clandestines. Com els passava anys enrere als meus pares. I potser a alguns de vostès. Això és el que passa.

De reüll

Maria Palau

Radical Miró

En temps de tanta indigència intel·lectual, recórrer a l'art de Miró és una brúixola per orientar-nos, una corda per no caure del precipici (i pel mateix preu una escala per remuntar-lo). Per situar-nos i per salvar-nos en aquest ara i aquí descoratjador que ens ha tocat patir. I és que Miró no està mort, encara que en molts museus ens el vulguin presentar com una relíquia del passat que hem d'admirar. I és clar que l'hem d'admirar, però sobretot l'hem de grapejar, n'hem de fer ús per a les nostres vides. Aquesta és la tesi (sí, tesi, que sembla

Una exposició a l'IVAM reivindica l'artista lluitador

que molesti a segons qui, no fos cas que pensar portés a una revolució) de l'exposició que ha ideat Joan M. Minguet per a l'IVAM de València, *Joan Miró, ordre i desordre* (fins al 17 de juny), institució que es troba en ple renaixement després de la tenebrosa etapa en mans dels

polítics més corruptes que ha donat el país veí. Minguet ha desenterrat el Miró més radical, el que va girar l'esquena al poder per estar al costat dels neguits del poble. Els carrers seran sempre de Miró, i això és el que el crític d'art català ha volgut traslladar a les sales del museu, amb tots els riscos que comporta una exposició valenta que emula els patrons menys rígids de les mostres d'art contemporani. Tractar Miró com un veritable artista actual: aquest ha estat el propòsit per reivindicar la vigència de la seva veu en favor de la democràcia, la llibertat i els drets humans. Que falta ens fan veus com la seva.

Les cares de la notícia

ADVOCAT DE CARLES PUIGDEMONT A ALEMANYA

Wolfgang Schomburg Pressió alemanya

L'advocat alemany del president Puigdemont, expert en dret penal internacional, després de remarcar la inconsistència de les acusacions de violència o corrupció, ha pressionat el govern alemany demanant que aclareixi que Alemanya no concedeix extradicions per causes polítiques.

MINISTRE ESPANYOL DE FOMENT

Iñigo de la Serna Retard escandalós

Nou ajornament, nou retard i nou incompliment de les obres a la Sagrera. El ministre ve, anuncia obres i inversions i se'n va; després, un incompliment darrere l'altre del Ministeri de Foment, que posa de manifest la falsedat del govern espanyol respecte a Catalunya.

MINISTRE D'HISENDA

Cristóbal Montoro Sense World Race

La falta de pressupostos de l'Estat ha provocat que Barcelona s'hagi quedat sense una altra edició de la World Race, la del 2019. La falta de pressupostos ha provocat que no s'hagin trobat patrocinadors, pel fet de no tenir els beneficis fiscals habituals en aquests esdeveniments.

EDITORIAL

El TGV s'encalla a França

El govern francès té encallada l'alta velocitat ferroviària entre Barcelona i París al Llenguadoc i tot fa pensar que és qüestió de força anys –ara mateix no hi ha cap data compromesa– que els trens TGV puguin circular com caldria entre Perpinyà i Montpeller, el tram que falta per acabar d'aquesta línia internacional i per on actualment els combois hi passen a poc més de 80 quilòmetres per hora. Un corredor de transport de viatgers i de mercaderies que hauria d'estar acabat des de fa anys per afavorir plenament la connexió de Catalunya (la del nord, sota jurisdicció francesa, també) amb l'Estat francès i, de rebot, amb la resta d'Europa. El govern francès, però, sembla que voldria emmirallar-se en l'espanyol, que té aturada la connexió d'alta velocitat –el corredor mediterrani– de Catalunya amb el País Valencià on, cal recordar-ho i no oblidar-ho, perquè és un important greuge, encara hi ha un tram entre Salou i Vandellòs d'una sola via, una vergonya en les comunicacions entre València i Barcelona ja ben entrat el segle XXI.

Malgrat aquestes negres perspectives, la ministra de Transports del govern, Élisabeth Borne, ha adreçat recentment una carta a Fermed, l'organització de caràcter internacional encarregada de promoure el corredor mediterrani, en la qual anuncia l'inici dels tràmits per al tram Montpeller-Besiers. Un bri d'esperança que, malauradament, no té cap data prevista d'inici i que no deixa de ser, en certa manera, un gerro d'aigua freda ja que deixa en evidència que el govern francès no preveu, de moment, acabar d'allargar l'alta velocitat fins a Perpinyà. Un govern francès que no pensa en Catalunya, però tampoc en els territoris occitans que deixa sense una bona connexió.

Tal dia com avui fa...

1 any

Baròmetre del CEO

El 73% dels catalans votarien en un referèndum unilateral. El sí obtindria el 43% dels vots i el no, el 22%, segons el baròmetre del CEO.

10 anys

Crisi de vocacions

Es matriculen 4.000 estudiants menys d'enginyeria en set anys. Els experts ho atribueixen principalment a la pèrdua de la cultura de l'esforç.

20 anys

Via lliure a Molins

El conseller d'Economia, Artur Mas, renuncia a ser candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona i, per tant, deixa la via lliure a Joaquim Molins.

Full de ruta

Toni Brosa

Revenja i dissuasió

Dimarts passat es van complir 303 anys de l'execució del general Moragues a mans de la justícia borbònica mesos després del final de la guerra de Successió. Segur que n'han sentit la història, perquè no va ser una mort més. Va ser arrossegat viu per un cavall pels carrers de Barcelona; després, decapitat; finalment, esquartelat, i van posar el seu cap en una gàbia de ferro que van penjar a l'entrada de la ciutat, al Portal de Mar (ara Pla de Palau) durant dotze anys, amb una inscripció en llatí que deia: "Josep Moragues, per haver comès el crim d'una repetida rebel·lió, haver abusat dues vegades de la clemència reial, finalment, la tercera vegada, fou pres i executat per la justícia." Se'n van revenjar, s'hi van acarnissar i el van fer servir per dissuadir una població apuntada per tots els canons de la Ciutadella. Eren altres temps, però tres segles després el gen és el mateix i els arguments i les intencions són calcats. Demà es compliran sis mesos del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. Ur-

La persecució de l'1 d'octubre és tramposa i exhaustiva perquè cal generar por per enterrar l'amenaça

nes i paperetes per decidir democràticament i la violència de la policia espanyola per impedir-ho i reprimir els que ho van intentar. Sis mesos després, els policies estan condecorats, cobren 500 euros més i tindran vacances pagades, mentre que en nom de la justícia es menteix impunement per incriminar el moviment independentista i es persegueix a discreció diputats, alcaldes, regidors, jutges, mestres, periodistes, bombers, empresaris, escriptors, escortes i acompanyants del president Puigdemont, líders socials, entitats culturals i polítiques, la cúpula dels Mossos, alts càrrecs de l'administració i el govern sencer. Un govern amb set consellers tancats a la presó sense judici, quatre més assetjats en el seu exili europeu i el president, Carles Puigdemont, convertit en peça de caça major, esperant a saber si l'Alemanya que va entregar Companys fa 78 anys perquè Franco l'afusellés, l'entregarà ara a ell perquè la justícia de Felipe VI, com la del seu rebesavi tres segles enrere, pugui tancar-lo a la seva gàbia de ferro per venjar tots els espanyols ferits pel referèndum, per escarnir el capítol de la rebel·lió i per dissuadir la població catalana de defensar la seva nació.

Tribuna

Antoni Soy. Professor de la Universitat de Barcelona

1968

Arriba el cinquantenari del Maig de 1968. És un moment associat, sobretot mediàticament, als enfrontaments entre els estudiants de París i la policia al Barri Llatí de la capital francesa. Però el Seixanta-vuit és molt més que això. És un moviment que va afectar molts altres països. Una gran part dels països europeus, i molt especialment Itàlia i Alemanya. I de manera significativa els EUA. Però és també el moment de la Primavera de Praga que va donar lloc a la invasió del país per les tropes soviètiques. O del moviment estudiantil mexicà que va provocar la intervenció de l'exèrcit i una veritable massacre.

D'ALTRA BANDA, A CADA PAÍS va tenir unes característiques molt específiques, amb diferents elements que varen actuar com a detonants. En alguns casos els moviments contestataris havien començat abans del seixanta-vuit i segons els països varen acabar molt ràpidament o, al contrari, es varen allargar durant anys. A Itàlia, per exemple, el seixanta-vuit estudiantil va continuar amb el seixanta-nou

obrer i l'aparició de noves formes de lluita i organització obreres. I alguns pensen que va durar fins a la segona part dels anys setanta. Com s'ha dit, en aquest procés alguns "vàrem deixar de ser francesos per convertir-nos en italians".

A CATALUNYA (i a l'Estat espanyol) el Seixanta-vuit va tenir la seva repercussió però en un context de dictadura franquista, que tot just el 1964 havia celebrat els "25 años de paz". Feia poc que havien nascut les Comissions Obreres i les comissions de barri, que s'havia creat el Sindicat Democràtic d'Estudiants (SDEUB) i s'havia fet la Caputxinada (1966). Sens dubte, però, va significar un xoc cultural, social i polític, bàsicament en el món estudiantil i intel·lectual i, en menor mesura, en els àmbits obrer i popular. I això es va manifestar en moltes coses: la profusió de moviments i grupuscles polítics; l'interès per totes les novetats polítiques i culturals que venien d'altres països, i molt particularment de França i Itàlia; la necessitat de llegir obres polítiques o relacionades amb les ciències socials, essencialment d'autors considerats progressistes o revolu-

cionaris; o de veure cinema i teatre i llegir novel·la del que es considerava avantguarda; etc.

ELS MOVIMENTS SOCIALS de finals dels seixanta es produeixen en el moment en què, en els països desenvolupats, comença a entrar en crisi el que s'ha anomenat l'"edat d'or" del capitalisme que va començar després de la II Guerra Mundial. Els problemes creixents del sistema monetari internacional basat en el dòlar (Bretton Woods) en són, probablement, una de les mostres més evidents. Tanmateix, la causa de fons de la crisi (que acabarà desencaixant-se del tot a partir de 1973) és la disminució progressiva de la taxa de beneficis del capital (la seva pèrdua progressiva de rendibilitat), i consegüentment les dificultats per continuar l'acumulació de capital per part dels capitalistes. Això va ser degut a la creixent força dels treballadors i els seus sindicats a l'hora d'aconseguir majors salaris i millors condicions i relacions de treball, i per tant una menor explotació del treball assalariat, en el període anomenat del "pacte social" o "compromís socialdemòcrata".

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Majoria, quina?

■ El cul-de-sac en què ens trobem a Catalunya per formar govern, talment com va passar l'anterior legislatura, i també en el cas del govern central quan el Sr. Rajoy tampoc no podia aconseguir majoria ni absoluta ni simple, aboca a noves eleccions. És com si diguéssim al poble que no ha votat bé i ho ha de tornar a fer, cosa que em sembla una falta de respecte, una pèrdua de temps i una despesa inacceptables. Com una llei pot ser tan barroera que aboqui a un bucle de repeticions sense fi?

Pregunto: algú em pot explicar per què, arribats al cas de no poder formar ni majoria simple, no s'opta per la investidura per majoria relativa entre els dos candidats més ben situats? Algú s'imagina que, per exemple, la CUP o els Comuns abstenint-se fessin presidenta la candidata de Cs? I si fos així

ho farien en tota consciència. Aquesta opció (elecció de president per majoria relativa) aplicada després del fracàs de les altres opcions per majoria absoluta i majoria simple, estimularia les formacions que sempre voten No a prendre posició. Potser hom pot argumentar que no s'obtidrien governs prou sòlids i estables; com si la situació actual en fos, de sòlida i estable. Per compensar aquest suposat inconvenient, es podria establir el compromís d'una moció de confiança a mitja legislatura.

ANTON RICART CLIVILLÉS
Barcelona

Traumàtic horari

■ Em refereixo a l'estàndard horari que dues vegades a l'any ens turmenta la vida. Senyors científics, amb tot el respecte als mèrits que vostès em puguin mereixer, em permeto fer-los aquesta petició: renunciïn ja d'una vegada

per sempre a la contumàç i feble argumentació per mantenir els dos canvis d'horari anuals, més plens d'inconvenients que no pas d'avantatges per a les persones, i deixin d'una vegada de fer el ridícul amb tan inútil persistència. La ciutadania els ho agrairem.

MIQUEL SEBASTIÀ I MARTÍNEZ
Castelldefels (Baix Llobregat)

Al toll del sot

■ Aquí és on polítics espanyolistes han caigut amb els seus exabruptes i mentides veient la fortalesa que està prenent, en hores tristes i de dolor, la majoria del sobiranisme republicà! Davant l'exili i l'empresonament de bones persones: silenci, somriures d'escarni i/o declaracions indignes! A casa em van ensenyar a ser educat, però parlar clar i català. Amb la petició d'extradició del president Puigdemont, les sango-neres bífides d'odi vomiten: "ximple, fugat, pròfug, delin-

qüent, colpista..." Ja sabem que en temes espanyolistes els unionistes van de la maneta, bruta del fangeig de les clavegueres. Uns no neguen que són neofranquistes i els altres aplaudeixen amb la boca petita. Tots aquests avalen una justícia (?) grapejada! Vol-drien que com a poble ens agenolléssim als seus dogmes feixistes de *Dios, Patria y Rey*.

Els no esbiaixats sabem que la llei ha d'estar supeditada a la democràcia popular, no al revés, com volen els carbas-ses, camises blaves i els d'un vermell descolorit; aquest dar-ners submisos als designis del seu real i reial PsoE. Els unionistes creuen en la democràcia orgànica del 155! A fe de món que ens en sortirem, pacíficament, de manera activa i nombrosa. És un camí sense tornada, per dificultats que ens posin. Visca la futura república catalana!

SALVADOR DOMÈNEC
Sant Quirze del Vallès (Vallès O.)

La frase del dia

“És una gran injustícia que comparin els catalans amb ETA o la ‘kale borroka’”

Pep Guardiola, ENTRENADOR DEL MANCHESTER CITY

Tribuna

Hèctor López Bofill. Professor de Dret UPF

El país ocupat

Aquella tradició de l'independentisme predicada durant dècades segons la qual Catalunya era “un país ocupat” o “una colònia” ha trobat en els esdeveniments succeïts d'ençà del passat 27 d'octubre la seva confirmació. Què és sinó una colònia un país governat per un partit polític que té quatre diputats al Parlament? Quina democràcia és aquesta que ha fet tot el possible perquè tres candidats a ser investits president siguin a la presó? L'article 21 de la Declaració Universal dels Drets Humans estableix que “tota persona té dret a participar en el govern del seu país, directament o mitjançant representants lliurement escollits”, però això sembla que no s'aplica als 2.078.000 catalans que van votar per forces independentistes les quals van obtenir la majoria absoluta d'una cambra i per tant la plena capacitat per formar govern. Potser cal recordar que una de les causes d'invocació de dret a l'autodeterminació és la violació massiva de drets fonamentals i que, pel que fa en concret a la violació de drets polítics bàsics, quan un poble no pot triar dins un estat el govern pel qual vota la majoria és que potser té dret a formar el seu propi estat (dret a l'autodeterminació externa).

PERÒ ÉS EVIDENT QUE l'aparell d'estat espanyol amb el govern de Mariano Rajoy al capdavant són perfectament conscients d'aquestes conseqüències de les seves actuacions contra la majoria independentista a Catalunya i per això l'objectiu prioritari de la seva política durant aquestes setmanes i el pròxims mesos serà impedir que aquesta majoria independentista es continuï visualitzant. El sistema constitucional espanyol prohibeix els referèndums de secessió (i també els persegueix penalment) perquè no pot tolerar que es manifesti una majoria democràtica a favor de l'estat català (de fet, no pot tole-

rar que s'expressi un subjecte de sobirania, el poble de Catalunya, diferent del poble espanyol). I si, tot amb tot, les eleccions del 21 de desembre van ser possibles fou, a més de les pressions internacionals que el govern espanyol devia haver rebut, perquè l'aparell de l'estat comptava que en unes eleccions sota el seu control i amb el bombardeig massiu dels mitjans de comunicació d'àmbit espanyol l'independentisme no obtindria majoria. Com és sabut, l'error de càlcul va propiciar un resultat desastrós per a la raó d'estat espanyola amb la revalidació de la majoria independentista, la candidatura del

“Cal invertir urgentment Carles Puigdemont, malgrat la reacció furibunda de l'Estat que pot desencadenar, a fi que el món constati allò que volen la majoria de catalans

president Carles Puigdemont com l'opció més votada dins aquest bloc i el Partit Popular desplaçat al darrer lloc dels grups amb representació. Consumada la derrota des de la perspectiva de l'estat els esforços s'han centrat a erosionar a través de l'acció judicial la majoria que l'unionisme no va obtenir a les urnes: impedir les excarceracions dels diputats per exercir els seus drets polítics, empresonar més diputats i impedir la investidura de Puigdemont amb interlocutòries surrealistes del Tribunal Constitucional en vulneració flagrant de la mateixa doctrina d'aquest tribunal. Però aquesta és només la primera fase del que es proposen.

L'INDEPENDENTISME ha d'estar alerta que no s'acompleixin els dos mesos per a la convocatòria automàtica d'eleccions perquè no hi haurà més eleccions al Parlament a les quals Junts per Catalunya, ERC o la CUP s'hi puguin presentar. L'estat no pot permetre sota cap concepte que es torni a visualitzar la majoria independentista en unes eleccions lliures i que els catalans no poden ser governats per l'opció que han triat, per això el pròxim pas que es perpetrarà serà el de la il·legalització de les forces independentistes tot atribuint-los la mateixa violència inventada que ha servit per acusar Puigdemont, Junqueras, Sánchez, Turull i la resta de rebel·lió i per mantenir alguns d'ells a la presó. L'independentisme no pot, doncs, plantejar-se unes noves eleccions (que en netedat i atès l'impacte de la repressió en la societat catalana tornaria a guanyar tal vegada ampliant-ne la majoria) i cal que investeixi urgentment el seu candidat, Carles Puigdemont, a fi que el món constati, malgrat la reacció furibunda que això pot desencadenar per part de les autoritats espanyoles, allò que han triat i allò que volen la majoria de catalans.

De set en set

Lluís Muntada

No em reconeixia

“Sento tristor, però molt més trist hauria sigut viure silenciada interiorment. No em sentia lliure. No em reconeixia”. Aquest és

un fragment de la carta que Marta Rovira va escriure per comunicar que se n'anava a l'exili. Retinguem aquesta frase: *No em reconeixia*. La possibilitat de mentir, de fingir o d'enganyar podria ser entesa com un atribut o extensió de la llibertat. Però l'obligació de mentir, de fingir i d'enganyar només revela l'existència d'un sistema totalitari tan infiltrat que no permet que les persones es reconeguin en les seves pròpies paraules o actes. Qualsevol sobirania personal passa per la possibilitat d'auto-reconèixer-se. El contrari d'això és un règim que no et permet ser (tu) i que t'exigeix una vida delegada. Engego la ràdio i escolto una tertúlia. Obro el diari i lleigeixo un article. Atent al telenotícies, paladejo la informació. Em diuen: “És que Rufián ha dit tal cosa!” I penso en aquella sentència de Borges: “*Lo que decimos no siempre se parece a nosotros*”. I repenso: quin d'aquests tertulians, articulistes, polítics o periodistes pot, ara i aquí, reconèixer-se en les seves pròpies paraules? No pas tots. Per això, per evitar riscos i fins i tot autoabduccions, és necessari declarar i declarar-se que estem en dictadura. I ser conscients que un cop la repressió ferotge i l'acusació “d'incitació a l'odi” han estat aplicades amb un caràcter arbitrari, no es dona cap de les condicions que tota comunitat de diàleg ha de tenir (Habermas): igualtat entre els interlocutors, veracitat, absència de coerció... Parlem? No. Celebro que vostè ho pugui fer. Però JO no puc dir tot el que voldria dir. Només amb aquesta consciència podem llegir entre línies. O comprendre l'alambinament gravitatori que ens proposa Vinyoli: “Els mots, en veritat/ no són sols per entendre'ns pel que signifiquen/ sinó per descobrir el que, transparents, oculten.”

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El president del Bundestag vol un acord per a Catalunya

■ Schäuble aconsella a Espanya resoldre el problema polític perquè els catalans es puguin sentir còmodes en la globalització ■ Portugal, Còrsega i diputats belgues exigeixen diàleg a Rajoy

Els CDR fan la seva Setmana Santa particular

Els Comitès de Defensa de la República (CDR) no han marxat pas de vacances aquesta Setmana Santa. Di-

jous al vespre van aixecar peatges, a Montblanc, o protagonitzar marxes lentes a Puigcerdà o a les Terres de

l'Ebre, en tots els casos per reclamar la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Però l'acció més es-

pectacular de dijous va ser la protesta per la presència dels legionaris en la processó de Palafròls. Unes 300 persones van escridassar els exlegionaris que, finalment, van acompanyar el pas del

Crist de la Bona Mort. Ahir, membres dels CDR del Camp de Tarragona van protagonitzar una processó alternativa al voltant de la processó de Tarragona per reclamar la llibertat dels presos.

Xavier Miró
BARCELONA

El president del Bundestag, el Parlament alemany, Wolfgang Schäuble, demana una solució política satisfactòria per a Catalunya. En declaracions al grup de mitjans Funkel, el també exministre de Finances i dirigent destacat de la Unió Cristianodemocrata (CDU) de Merkel, reconeix que el cas de la

detenció de Carles Puigdemont al seu país "ho és tot menys trivial" i confia plenament en la justícia alemanya a l'hora de resoldre l'ordre europea cursada per Espanya per tal d'extradir el president català. Els polítics, afegeix, no han d'interferir en la justícia.

Schäuble defensa que el seu país ha de seguir les regles de les ordres europees de detenció, però no dubta

a afegir una reflexió política. Per ell, les aspiracions de Catalunya són una conseqüència dels problemes que genera la globalització, que s'ha d'abordar de manera que "les persones no s'hi sentin perdudes", assenyala en relació amb els catalans. És per això que el dirigent alemany demana una solució política en què Catalunya se senti còmoda: "Aconselem als espanyols solucio-

nar el problema de manera que els catalans puguin conviure-hi."

D'altra banda, l'Assemblea de la República Portuguesa va aprovar, dijous, amb el vot del governamental Partit Socialista, el punt d'una moció en què es demana "trobar una solució política a la qüestió nacional d'Espanya, amb respecte a la voluntat dels seus pobles i, per tant, a la voluntat del poble català

per salvaguardar els drets socials i altres drets democràtics dels pobles d'Espanya". Aquest punt de la moció va ser aprovat pel Partit Socialista, el Bloc d'Esquerra, el Partit Comunista i Els Verds, mentre que el van rebutjar les formacions conservadores PSD i CDS-PP.

La moció presentada pel Partit Comunista incloïa un altre punt que condemnava "les mesures

repressives i la deriva autoritària del govern i les autoritats espanyoles en relació amb la situació a Catalunya". Aquest punt no va ser aprovat per l'absència de dotze diputats del Partit Socialista, tot i que onze diputats del mateix partit hi van donar suport. Els diputats del grup parlamentari del Bloc d'Esquerra van lluir el llaç groc en solidaritat amb els líders catalans empresonats.

També divendres, l'Assemblea de Còrsega va aprovar una moció de suport als dirigents catalans que tenia el vistiplau del govern autònom, segons va explicar al seu compte de Twitter el president del Consell Executiu cors, Gilles Simeoni. D'altra banda, dijous, cinquanta diputats flamencs van enviar una carta al president espanyol, Mariano Rajoy, en què li demanen "diàleg" i "respecte mutu" per trobar una sortida política. Segons informava EFE, en el text, signat majoritàriament per diputats del partit nacionalista N-VA, s'oposen a la "supressió de l'autogovern català". El Grup d'Amistat Flameneco-català, que signa la carta, deixa clar que no ho considera una petició "només simbòlica", i critica la Unió Europea per haver-se mostrat "sorda davant de qualsevol crítica a les autoritats espanyoles", segons va expressar el diputat Peter Luykx, de l'N-VA, a l'agència Belga. El diputat explica que han escrit a Rajoy perquè és "l'home que té la clau per resoldre aquest conflicte polític". També la signen diputats dels verds flamencs i del partit d'extrema dreta Vlaams Belang. ■

S'obre un fons solidari amb els polítics exiliats

Redacció
BARCELONA

Els consellers de la Generalitat refugiats a l'estranger han posat en marxa una campanya de micromecenatge perquè tots els exiliats –consellers, president Puigdemont, diputats i professionals– puguin respondre a les des-

peses "puntuals" de defensa jurídica, seguretat i suport logístic. El web www.defensaexili.org ha estat dissenyat per protegir les persones donants i compleix la llei de protecció de dades. Si la persona donant ho demana, rebrà informació de les despeses que s'han cobert amb els donatius, tenint en comp-

te que a la plana cal identificar-se amb totes les dades personals. Els pagaments d'entre 25 i 2.500 euros o superiors es poden fer a través dels principals operadors de targetes de crèdit.

La campanya es posa en marxa després de l'ordre europeu de detenció emesa pel jutge del Tribunal

Suprem, Pablo Llarena. En un comunicat, els membres del govern expliquen que els fons es canalitzen de manera "legal, segura i transparent" en el que suposa la primera via de suport econòmic als exiliats, tenint en compte que la caixa de solidaritat que s'ha posat en funcionament a Catalunya està destinada als polítics empresonats. La consellera Ponsatí ja havia recollit 212.000 lliures vint-i-quatre hores després d'iniciar una campanya pròpia per sufragar la seva defensa. ■

LA REPÚBLICA

És

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

José Luis Ábalos, secretari d'organització del PSOE, a la seu del carrer Ferraz de Madrid ■ BALLESTEROS / EFE

El PSOE manté que els CDR són 'kale borroka'

■ Ábalos insta l'estat de dret a combatre'ls recordant que també es va derrotar ETA

D.P.
MADRID

El secretari d'organització del PSOE, el valencià José Luis Ábalos, equipara els comitès de defensa de la República (CDR) al "germen de la *kale borroka*" que fa afectar el País Basc durant l'activitat d'ETA i que el govern presidit per José María Aznar va equiparar a terrorisme urbà en una reforma del Codi Penal el 2000. Segons el socialista Ábalos, mà dreta de Pedro Sánchez, el que fan els CDR li recorda l'embrió assajat en les revolucions de Cuba i de Veneçuela, i l'estat de dret ha de combatre els "comandos" que promouen "l'agitació i el control de la població".

En una entrevista a Europa Press, el secretari d'organització del PSOE va retratar el que ell entén que és un CDR: "La funció d'un CDR és el control de la població i de la informació, això és el que caracteritza un comando d'aquests: són els que vigilen la *cua-dra*, qui entra i qui surt del barri, qui parla. I no vull comparar la situació, però amb l'estat de dret i amb la democràcia vam derrotar el terrorisme d'ETA". Per Ábalos, "el pitjor" és que el Parlament està "també en l'agitació".

Per acostar el càstig de la *kale borroka* al del terrorisme, el govern d'Aznar va reformar la llei del menor i l'article 577 del Codi Penal i va elevar de dos a vint anys de presó la pena per actes vandàlics "per atemorir els membres d'un col·lectiu social o polític", encara que l'autor no fos de cap grup terrorista. ■

Rajoy no endurirà l'article 155 si l'ha de prolongar per una repetició d'eleccions

■ Se cenyirà al mandat del Senat i no l'ampliarà a l'educació o TV3 si gestiona la Generalitat fins al juny ■ Necessita que el PNB li voti el pressupost al maig

David Portabella
MADRID

El govern que presideix Mariano Rajoy va idear una aplicació de l'article 155 de màxims en el fons –destitució del govern, dissolució del Parlament i convocatòria d'eleccions el 21 de desembre– i d'abast temporal mínim, però la seva estratègia de torpedinar investitures de diputats empresonats ha acabat convertint la suspensió de l'autogovern i la gestió de la Generalitat des de Madrid en un projecte de llarga durada. Davant l'eventualitat que JxCat, ERC i la CUP no fossin capaços d'investir un president abans de la data límit del 22 de maig i el desenllaç fos la repetició de les eleccions, però, el govern de Rajoy no està disposat a endurir el 155 i gestionaria la Generalitat fins al juny d'acord amb el mandat actual del Senat, que no li permet controlar l'educació ni TV3, segons afirmen fonts de l'entorn del president espanyol.

El guió de Rajoy amb Catalunya basat en el que ell anomena un "retorn a la normalitat" incloïa una investitura efectiva al febrer que li desbrossés el camí per negociar amb el PNB –el sí de Ciutadans el va donar per descomptat des del principi– el sí base al pressupost del 2018. El Consell de Ministres va aprovar divendres una anomalia: presentar els comptes del 2018 quan ja fa tres mesos que viu amb el pressupost del 2017 prorrogat i sabent que no els tindrà en vigor fins al maig o el juny. La primera prova de foc per al govern de Rajoy arribarà l'última setmana d'abril, quan el Congrés debatrà i votarà les esmenes a la totalitat que reclamen la devolució del pressupost, i aleshores necessita sumar al sí de Cs el vot afirmatiu del PNB, que ja ha dit que

Rajoy recorrent la 'Ruta da Pedra e da Auga' (Galícia) aquests dies de vacances ■ S. SAS / EFE

Citació al funcionari d'Estremera crític amb la presó

La secretaria general d'Institucions Penitenciàries, que depèn del Ministeri de l'Interior, ha citat dilluns José Ángel Hidalgo, el funcionari de presons d'Estremera que ha publicat un article –"Los gatos de Estremera"– a Cxtx en què critica l'empresonament dels polítics catalans i la utilització que fa l'Estat espanyol

de la presó "per resoldre de manera ignominiosa un problema que és només polític". Hidalgo, que ha compartit la "vergonya" que sent quan veu els presos catalans, està citat dilluns a les deu del matí –a Madrid és laborable– a la seu d'Institucions Penitenciàries del carrer Alcalá per explicar als superiors un article

basat en metàfores i en què descriu els presos com "un quintet de gats estranys". "Em remoc en angoixes en veure'ls jugar a tennis perquè quan vaig fer el pas de ser funcionari de presons [...] res em feia sospitar que seria utilitzat per resoldre de manera ignominiosa un problema que és només polític", relata.

ni iniciarà una negociació mentre el 155 estigui en vigor. Rajoy necessitarà el sí definitiu del PNB de nou al maig.

En aquest context, fonts del govern espanyol admeten que Rajoy no es pot ni plantejar acudir al Senat a demanar l'aval per a un nou 155 més sever i que el guió és cenyir-se al mandat que la cambra alta –amb el sí del PP, el PSOE i Cs– li va donar el 27 d'octubre. La resignació oficial de La Moncloa a prolongar el

155 tal com està, però, no impedeix que l'executiu hagi especulat amb la casella en castellà o que elevi el to contra TV3 pel que Soraya Sáenz de Santamaría qualifica de "sectarisme".

Desviar el focus al PSOE
El llenguatge agre s'emmarca en la pugna del PP i Cs pel vot espanyolista i no es tradueix en cap invasió, com ho prova que la mateixa Sáenz de Santamaría es limita a exigir al president del Parlament, Roger

Torrent, "un debat en profunditat" sobre TV3 i prou. Però el que provoca és l'allunyament del PNB. "No veiem que la situació [a Catalunya] estigui canviant, en absolut, hauran de ser ells els que busquin suports en altres caladors", avisa la presidenta del PNB a Biscaia, Itxaso Atutxa, desviant el focus al PSOE. "Que pensin més en els bascos i menys en els presos", replica el portaveu del PP al Congrés, Rafael Hernando. ■

LA REPÚBLICA

Serà

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat remet al TC la resolució de l'ONU per investir Sánchez

■ Els diputats, que creuen vulnerats els seus drets, volen poder votar-lo perquè sigui president de la Generalitat

O.A.-Etxearte
BARCELONA

Els diputats de JxCat van remetre ahir al Tribunal Constitucional les mesures cautelars sobre la investidura de Jordi Sánchez acceptades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU. Els de Carles Puigdemont pretenen estirar el fil de la resolució per arribar a una investidura efectiva de Sánchez o per demostrar davant de la comunitat internacional que l'Estat espanyol vulnera les resolucions de l'ONU. JxCat pretén res-

catar la investidura de Sánchez en un ple que podria celebrar-se la setmana vinent, després del que considera que és un pronunciament excepcional, amb escassos precedents, del Comitè de Drets Humans que pot posar contra les cordes l'Estat espanyol. Unes mesures cautelars de què no disposen per a Puigdemont, tot i que la seva situació ha canviat després de la detenció a Alemanya. Si el poder judicial no permet que Sánchez sigui investit al Parlament de manera presencial o per videoconferèn-

cia, sostenen, vulnerarà davant de la mateixa ONU els drets polítics de Sánchez, i serà un precedent inequívoc per recórrer a altres instàncies internacionals.

Amb aquest objectiu, els diputats de JxCat es van dirigir per escrit al TC, demanant que permeti la investidura de l'expressident de l'ANC. Aquesta és una via paral·lela a l'adopada per la defensa de Sánchez, que ja va dirigir-se al Tribunal Suprem amb les mesures cautelars adoptades pel Comitè de Drets Humans de l'ONU. Els di-

Artadi, Pujol, Batet i Geis, dimecres ■ ANDREU PUIG

putats de JxCat també actuen perquè consideren que, en la mesura que no poden votar un candidat a la investidura que disposa de tots els seus drets polítics, es vulneren els seus propis drets. De fet, a mitjan març ja van presentar un recurs d'empara al TC que encara no ha estat admès a tràmit.

L'advocat alemany de Puigdemont, Wolfgang Schomburg, també va manifestar que espera que el president de la Generalitat pugui sortir "aviat" de la presó, en declaracions recollides per Catalunya Ràdio i TV3. A través del diari *Süddeutsche Zeitung*, Schomburg va instar el govern d'Angela

Puigdemont i Comín, contra Quintana

Els lletrats belgues Paul Be-kaert i Christophe Marchand van presentar una denúncia de Carles Puigdemont i Antoni Comín contra Ana Rosa Quintana i dues persones del seu equip per haver gravat i difós missatges de text que el president va enviar al conseller el 30 de gener. L'endemà, *El programa de Ana Rosa*, de Telecinco, va difondre el contingut de la comunicació privada. "Seran castigats a Bèlgica. Això implica penes de presó aquí", va declarar Be-kaert a EFE.

Merkel a aclarir "sense dilacions" que Alemanya no accepta extradicions per motius polítics.

A més, el president del Parlament, Roger Torrent, va continuar dijous els contactes per articular un front democràtic ampli contra la repressió. Es va reunir amb els sindicats USOC i la Intersindical. ■

Descarrega
L'APP oficial
de l'Ajuntament de Barberà del Vallès

Activitats
Web
Avisos
Equipaments
Directoris

Descarrega-la!

Available on the App Store
GET IT ON Google Play

AJUNTAMENT DE BARBERÀ DEL VALLÈS
www.bdv.cat

Gratuita

JORNADA DE PORTES OBERTES

BATXILLERAT
Dijous 19 d'abril
A les 19 hores

FORMACIÓ PROFESSIONAL
QUÍMICA
Dimarts 24 d'abril
A les 19 hores

ALTRES CICLES
Dijous 26 d'abril
A les 19 hores

Confirmar l'assistència:
www.comtederius.cat
977 24 13 84

COMTE DE RIUS
INSTITUT

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament